

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **JUDr. P. O.**, zast. JUDr. Dušanem Kučerou, advokátem se sídlem Pekařská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, čj. KUZL-54510/2017-3, sp. zn. KUSP54510/2017/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019, čj. 41 A 8/2018-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Hlídka Policie ČR zjistila, že žalobce dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod. v Brně na ul. Zábrdovická v místě křižovatky s ul. Šámalova ve směru jízdy od ul. Cejl při řízení motorového vozidla tov. zn. Mercedes za jízdy držel v ruce mobilní telefon. Tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 7 odst. 1 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Magistrát města Brna, odbor dopravně-správních činností (správní orgán I. stupně) provedl mj. dokazování výsledkem žalobce a dvou svědků – zasahujících policistů. Poté rozhodl o vině žalobce a uložil mu pokutu podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a odvolal se, žalovaný však jeho odvolání zamítl.

[2] Žalobce se následně bránil žalobou. Krajský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že se zcela ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného. Skutkový stav byl správním orgánem I. stupně náležitě zjištěn. Výpovědi policistů jako nestranných svědků jsou konzistentní, podpořené listinným důkazem – úředním záznamem a oznámením přestupku. Naopak tvrzení žalobce vyhodnotil jako účelové, ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasou a obsáhlou kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel považuje rozhodnutí správních orgánů i rozsudek krajského soudu za zjevně vadná. Především tvrdí,

že žalovaný ve věci rozhodl, ačkoli místo, čas a způsob spáchání přestupku nebyly správně specifikovány, a tím způsobují nesprávné zjištění přestupkového jednání. Žalovaný nesplnil řádně povinnost přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí z hlediska věcné správnosti a nevypořádal se s odvolacími námitkami a předloženými důkazy, což vedlo k vydání nezákonného a věcně nesprávného rozhodnutí. Určení místa údajného přestupkového jednání, jehož svědky měli být oba policisté, je zásadní nejen jako zákonem požadovaná náležitost výroku rozhodnutí o přestupku, ale především pro posouzení možnosti obou svědků vidět údajný přestupek. Stěžovatel proto navrhoval, aby byl proveden důkaz záznamem o pohybu policejního vozidla v inkriminovaném čase s určením polohy podle GPS, resp. důkaz záznamem o činnosti a úkolech, kterými byli tito policisté pověřeni v tento čas. Neprovedení těchto důkazů je závažným porušením práva obviněného a důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

[4] Stěžovatel rovněž považuje za nepřijatelnou argumentaci žalovaného a následně i krajského soudu, že stěžovatel měl všechny námitky uplatnit již při jednání s policisty v oznámení přestupku či v průběhu ústního jednání u správního orgánu I. stupně. Obviněný má právo tvrzení o průběhu události uvést kdykoli v průběhu správního řízení a správní orgán je povinen tyto důkazy provést. Stěžovatel konečně tvrdí, že byl krajským soudem diskriminován z důvodu pracovního zařazení a tímto jednáním byl porušen princip rovnosti před zákonem.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[6] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel především napadá správnost výroku, který neodráží místo, čas a způsob spáchání skutku. Proto je prý výrok nepřezkoumatelný. NSS se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu v bodu 67 napadeného rozsudku, že výrok obsahuje všechny náležitosti dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (stěžovatel mylně argumentuje zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který však nabyl účinnosti až 1. 7. 2017 a na přestupek spáchaný v září 2016 nemohl být aplikován; na to stěžovatele upozornil již krajský soud, viz body 63 násl. napadeného rozsudku, nicméně stěžovatel to zcela ignoruje a dále tvrdošijně odkazuje na zákon nový). Lze snad jen dodat, že stěžovatel zjevně zaměňuje nepřezkoumatelnost výroku či absenci některých náležitostí výroku se správností zjištění skutkového stavu věci, jak jej učinily správní orgány. Těmto otázkám se NSS věnuje dále.

[9] Není ani pravda, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními argumenty. Správně však tam, kde to bylo vhodné, odkázal na závěry žalovaného, které velmi stručně reprodukoval. Krajské soudy nerozhodují ve třetí instanci a NSS nerozhoduje ve čtvrté instanci správního trestání, není proto třeba, aby znovu a znovu soudy vyvracely skutkové námitky, pokud tak již přesvědčivě učinil správní orgán I. stupně nebo žalovaný správní orgán. Lze dodat, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý, jakkoliv obecný či opakující se argument (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247, bod 68, a tam cit. judikaturu). Soud proto nepochybil, pokud na čistě obecné, okrajové či repetitorní žalobní argumenty nereagoval. Důležité je, že v rozsudku postavil vlastní ucelený argumentační systém, neslučitelný s žalobou.

pokračování

[10] Stěžovatel tvrdí, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se přestupek stal tak, jak je popisováno v rozhodnutí. Vysvětluje, že ho policisté nemohli vidět, opakuje skutkovou verzi, kterou rozvedl již v odvolání ve správním řízení, nabízí NSS k podpoře své verze mapy a fotografie místa deliktu. Se všemi těmito námitkami se však detailně a velmi přesvědčivě vypořádal žalovaný, na jehož rozhodnutí lze v tomto rozsahu plně odkázat (viz s. 6-9 žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení se s. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Postrádá smysl, aby správní soudy přesvědčivou argumentaci žalovaného opakovaly či jinými slovy reprodukovaly. Lze jen stručně dodat, že NSS nerozumí tomu, jak měly správní orgány vyvracet tvrzení stěžovatele např. v tom směru, že jej zasahující policistka nemohla vidět, neboť stála mimo služební vozidlo zády ke stěžovateli. Správní orgány provedly výslech obou policistů a stěžovatele a dospěly k závěru, který stěžovatelova tvrzení vylučuje.

[11] Není totiž neobvyklé, že tvrzení policistů a přestupce stojí proti sobě. V takovém případě je nutné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení (srov. např. rozsudek ze dne 16. 5. 2018, čj. 7 As 69/2018-37, body 23-28). U výpovědi policisty zpravidla není důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen služební povinnost. Jinak tomu může být v situaci, kdy by presumovaná nestrannost policisty byla nějakým relevantním způsobem zpochybněna (např. policisté by se vůči stěžovateli chovali způsobem nestandardním, zjevně vybočujícím z jejich povinnosti profesionality, ve vztahu stěžovatele a policistů by byl objektivně založen předpoklad osobní averze apod.). V nyní posuzovaném případě však nebyla žádná taková výjimečná situace zjištěna (srov. podobně cit. rozsudek 7 As 69/2018 nebo již rozsudek ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114).

[12] Jak správní orgány, tak krajský soud se v nyní posuzovaném případě důkladně zabývaly věrohodností výpovědi policistů, nezjistily však žádné skutečnosti, které by svědčily o narušení jejich nestrannosti a které by činily jejich výpověď nevěrohodnou. Výpovědi obou členů hlídky jsou konzistentní, věrohodné, bez žádných podstatných rozporů. Nebylo ani z jejich strany vůči stěžovateli zjištěno žádné jednání vykazující znaky šikany (srov. podobnou skutkovou situaci řešenou v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42, body 14-19, či obecněji rozsudek ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016-46, část III.A.1.). Pro posuzování podobných přestupků NSS za podstatné považuje souhrn okolností v podobě povětrnostních podmínek, jakož i vzdálenost místa pozorovatelů od projíždějícího vozidla a rozdílnost výše sedadel obou automobilů a jejich vlivu na viditelnost do vozidla. V případě, že jsou boční skla vozidla tónována, je důležité především zkoumání povětrnostních podmínek, neboť méně okolního světla a rovněž okolnost, zda v dané době pršelo, případně bylo krátce po dešti, mohla mít s ohledem na stopy po dešti na bočním tónovaném skle auta vliv na možnost vidět na řidiče tohoto vozidla (srov. rozsudek ze dne 10. 7. 2014, čj. 4 As 46/2014-23). V den spáchání tohoto přestupku však bylo slunečné počasí a dobrá viditelnost, jak vypověděli oba svědci. Tuto skutečnost stěžovatel nezpochybnil. Právě dobrá viditelnost dále podpořila věrohodnost výpovědi obou policistů.

[13] Jak již v minulosti NSS uvedl, „*kvůli důkazním obtížím nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Tyto obecné požadavky je ale nutno vnímat též ve světle ostatních rozsudků zdejšího soudu citovaných výše a nelze je při aplikaci na konkrétní případ přepínat nad rozumnou mez. Pokud by měli být policisté jako svědci na jednu stranu nuceni uvádět velmi konkrétní podrobnosti, aby naplnili požadavky na dostatečnou konkrétnost své výpovědi, a to navzdory časovému odstupu od pozorovaných událostí, a na druhou stranu by měla být z každého zjištěného rozporu týkajícího se nepodstatných detailů dovozována jejich nevěrohodnost,*

staly by se přestupky typu držení telefonu v ruce při řízení či jízdě bez zapnutého bezpečnostního pásu prakticky nestíhatelnými. Při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je sice třeba ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního, nelze však při tom zcela odblížit od reálných omezení lidské paměti a možností správního řízení“ (viz rozsudek ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, bod 28).

[14] NSS se ztotožňuje i s názorem krajského soudu, že pokud stěžovatel své skutkové verze rozhojňuje a modifikuje s odstupem řady měsíců od spáchání přestupku, případně až v odvolání, na důvěryhodnosti to jeho verzi nepřidá a může to dle okolností snížit věrohodnost takovéto skutkové argumentace. Stěžovatel to sice dezinterpretuje tak, že krajský soud schválil žalovanému protiústavní koncentraci skutkových námitek, nic takového však krajský soud neřekl. Jak již NSS judikoval dříve, obviněný z přestupku „*má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. Nemohou jej ani odmítnout provést s pouhým odkazem, že byly vzneseny pozdě. Se zvolenou procesní strategií se však pojí i odpovědnost obviněného. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznášá až v pozdějších stadiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu“ (viz cit. rozsudek 10 As 318/2016, bod 13, s odkazem na rozsudek ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, bod 37).*

[15] Uvedenou argumentaci samozřejmě nelze používat mechanicky, na nynější situaci však tyto právní závěry sedí. Žalovaný se na s. 8, druhý odstavec rozhodnutí, věnoval navrženému důkazu určením polohy policejního vozidla více než dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč tento důkaz pro nadbytečnost neprovede. Žalovaný v cit. pasáži rovněž správně upozornil, že stěžovatel s (novou) skutkovou verzí o stojícím policejním vozidle před vchodovými dveřmi domu na adrese Cejl 88 nekonfrontoval vyslýchané policisty během dokazování u ústního jednání. NSS k tomu doplňuje, že jinak byl stěžovatel během výslechu obou policistů aktivní a kladl jim řadu otázek, proto je vskutku nevěrohodné, pokud přichází s verzí o policejním voze na adrese Cejl 88 teprve několik měsíců od spáchání přestupku.

[16] Argument, že stěžovatel přišel s novými tvrzeními pozdě, čímž snížil věrohodnost svého (nového) skutkového příběhu, je však jen malým střípkem celkové mozaiky logiky rozhodnutí žalovaného. NSS v souladu se žalovaným konstatuje, že účastníci řízení nemohou po správním orgánu požadovat provedení nadbytečných důkazů. Jinak by totiž dokazování nikdy neskončilo, neboť nějaké další důkazy se i v situaci dostatečně zjištěného skutkového stavu vždy najdou. Správní orgán I. stupně správně vyslechl zasahující policisty, protože stěžovatel zpochybnil okolnosti skutku a ze spisu se nenabízel žádný exaktní důkaz typu fotografie či videozáznamu (srov. k tomu cit. rozsudek 10 As 318/2016, body 8 a 9). Stěžovatel nebyl omezen na právu navrhopvat důkazy *kdykoliv* během řízení, žalovaný však nebyl povinen takové důkazy provést, vyhodnotil-li je jako zbytečné, s ohledem na nepochybné prokázání skutkového stavu věci. NSS plně souhlasí se žalovaným, že pokud se výpovědi zasahujících policistů ve všem podstatném shodují, bylo by provádění důkazu GPS polohou policejního vozidla již nadbytečné. Stěžovatel nemá pravdu, tvrdí-li, že žalovaný se důkazními návrhy „*vůbec nezabýval“*. Právě naopak, žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč je zbytečné zjišťovat polohu policejního vozidla (viz citovaná pasáž na s. 8, druhý odstavec rozhodnutí žalovaného).

[17] Stěžovatelův návrh na provedení důkazu záznamem o činnosti a úkolech, kterými byli oba policisté pověřeni dne 12. 9. 2016, čehož se domáhal v řízení před krajským soudem, je pak již evidentně zcela nadbytečný. NSS sice souhlasí se stěžovatelem, že tomuto důkaznímu návrhu se krajský soud pohříchu výslovně nevěnoval, z celkového vyznění rozsudku je však evidentní, že takovýto důkaz krajský soud viděl jako nadbytečný. Jakkoliv lze proto v tomto krajský soud oprávněně kritizovat, NSS je přesvědčen, že nejde o takovou vadu,

pokračování

kteřá by odůvodňovala zrušení rozsudku krajského soudu. Nejde totiž o takovou vadu, která by byla srovnatelná s tzv. opomenutým důkazem, jak plyne z konstantní judikatury Ústavního soudu [srov. náleží ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51) a navazující judikaturu]. Zde důvody neprovedení důkazu plynou z rozsudku jako celku.)

[18] Konečně nelze souhlasit ani s tím, že snad krajský soud stěžovatele protiústavně diskriminoval, neboť argumentoval jeho pracovním zařazením právníka na Krajském úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, oddělení dopravně-správních agend. NSS upozorňuje, že krajský soud ve dvou pasážích neuvěřil tvrzení stěžovatele, a to právě s odvoláním na to, že je právník pohybující se v oblasti dopravně-správní agendy. Konkrétně šlo o to, že soud neuvěřil verzi stěžovatele, že policisté stáli jinde, než oni sami od počátku tvrdili, neboť od právníka, nota bene věnujícího se agendě dopravní, lze očekávat, že by s takovou obranou započal rovnou, a nikoliv s odstupem řady měsíců. Stejně tak soud neuvěřil tomu, že se snad policisté během výslechu pološeptem domlouvali – jak soud správně uvádí, pokud by se to opravdu stalo, jistě by se stěžovatel jako právník proti tomu bránil hned na místě, nikoliv až s velkým časovým odstupem. Na těchto závěrech nevidí NSS nic špatného. Stěžovatel není nijak diskriminován, soud jen upozorňuje na nevěrohodnost jeho tvrzení, neboť jako od osoby práva znalé by se dalo čekat, že se proti nepravostem bude bránit hned, nikoliv až s velkým časovým odstupem, kdy se tyto nepravosti dají již jen obtížně zjistit. Lze dodat, že jako první do řízení svou právníckou profesí vnesl sám stěžovatel, který podle obou policistů i podle úředního záznamu upozornil zasahující policisty na to, že je právník. Pokud se snad krajský soud dopustil dílčí nepřesnosti (stěžovatel uvádí, že se nikdy na činnosti odvolacího orgánu v oblasti dopravních přestupků nepodílel, jeho specializací je agenda stanic technické kontroly), tato drobná chyba nemá na celkově správné vyznění uvedených tezí krajského soudu žádný vliv.

[19] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu